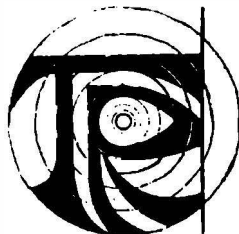

dramatic scenele de dragoste (declarații, reproșuri, refuzuri etc.) se petrec în cabinetul unei directoare de fabrică, care, culmea !, în ciuda acestor demersuri sentimentale repetate, reușește să rămână o demnă „tovarășă directoare“.

Constantin RADU-MARIA

Prețioase restituiri

Un capitol deosebit, de o particulară semnificație în activitatea culturală a radioului, îl reprezintă conservarea și readucerea periodică în sfera de interes a unor mari valori artistice din anii, din deceniile trecute.

În acest sens, emisiunii „Fonoteca de aur“ și realizatorului ei, Iulius Țundrea, le revin merite însemnate. Pentru iubitorii de teatru, emisiunea *Memoria Thaliei: mari actori în înregistrările radiofonice*, difuzată la sfârșitul lunii septembrie, a constituit prilejul unei rare, alee bucurii: reîntîlnirea — și, poate, pentru cei mai mulți dintre ascultători, întîlnirea — cu arta de strălucit relief, de înaltă

vibrație expresivă a unor actori cărora istoria teatrului românesc le datorează, și le-a acordat, locuri de onoare — George Vraca, Ion Manolescu, Agepsina Macri-Eftimiu, Lucia Sturdza Bulandra, Mihai Popescu. Fragmentele reproduse au avut meritul unei selecții inspirate, la fel de inspirată fiind ideea unui comentariu concis, competent, oferind reperele necesare, dar asumîndu-și cu discretă modestie rolul pe care la o bijuterie de preț îl are montura. Ne-am fi dorit, după încheierea emisiunii, medalioane mai ample ale fiecăruia dintre actorii evocați, ale altor personalități teatrale prezente, prin glasul lor, în „Fonoteca de aur“ a Radio-difuziunii. Poate, altă dată !

Cu același interes, cu aceeași firească emoție, am ascultat o înregistrare realizată în urmă cu trei decenii *Othello*, în regia artistică a lui Paul Stratilat, cu o distribuție strălucită, avînd în frunte pe Toma Dimitriu, Clody Berthola, Vladimir Maximilian, Gheorghe Storin, Forj Etterle, Constantin Bărbulescu, Alfred Demetriu. Departate de a avea doar merite de ordin documentar, istoric, spectacolul radiofonic se urmărea cu interes viu, cu atenția proaspătă cu care asisti la o premieră, nu doar cu pioșenia — firească și ea — de martor al unei evocări. Au impresionat o remarcabilă — și ades uitată azi — știință a rostirii expresive, în care fiecare semiton are pregnanță, o rafinată armonizare a vocilor, stabilirea unui autentic dialog, a comunicării nu doar între personaje, dar și între glasuri, între ritmuri și intensități vocale, între strigăt și șoaptă, între cuvînt și tăcere.

Cristina DUMITRESCU

Hasdeu,
75

În bizara sa casă din Cîmpina, în care i-a plăcut să se stingă ca un castelan solitar, B. P. Hasdeu s-a încredințat hagiografiei. În vara de-acum trei sferturi de veac, cultura română pierdea un titan care așteaptă, încă, o dreaptă așezare între spiritele noastre directoare. Lumina ar veni dintr-o

ediție critică a necuprinsei sale opere. Istoric, filolog, literat, ziarist, fapta lui, întocmai ca a lui Eliade, a deschis drumuri, a statornicit destine. Nici viața sa n-a fost evocată între copertile unei scrieri revelatorii.

Sîntem datori față de Hasdeu și noi, oamenii teatrului. Autorul dramei *Răzvan și Vidra* (cu care începe repertoriul nostru istoric) și al comediei *Trei crai de la răsărit*, saga-cele scrutaător al *Mîșcării literelor în leși* și autorul foiletoanelor teatrale din ziarele sale, *Satyru* sau

Columna lui Traian; animatorul care a îndreptat spre Teatrul Național timeri de viitor și de bine nu a inspirat, pînă azi, un studiu exhaustiv (capitolele din istoriile teatrului au în vedere doar „portretul“).

Colectivele specializate ale Academiei R.S.R. sînt singurele în drept să inițieze seria operelor savantului, după manuscrisele și cărțile (în mare parte, necercetate) din tezaurul academic și din fondul Arhivelor Statului.

I. N.